

1 0 0 2

10 e Kamer

Nr. 243/08  
VAN HET PARKET

Nr. *CL 329/08*  
VAN HET ARREST

Het hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest gewezen in de zaak:

Hypothecaire inschrijving  
Vergunningsregister

Voor advies H.R.I.B. in voortzetting op 19/03/2009 om 14 u.

17 oktober 2008

not. DE 66.97.86/01 van het Openbaar Ministerie tegen:

1.Nr. \_\_\_\_\_, bediende, geboren te \_\_\_\_\_,  
op \_\_\_\_\_, wonende te \_\_\_\_\_,

2. \_\_\_\_\_, bejaardenhelpster,  
geboren te \_\_\_\_\_ op \_\_\_\_\_, wonende te \_\_\_\_\_

Verdacht van

Te \_\_\_\_\_ op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 oktober 2000 tot en met 30 november 2000;

de eerste en de tweede:

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of als mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek,

bij inbreuk op de artikelen 2, 99 1-1, 146 al. 1-1, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 1,1 bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van

instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit.

In casu:

door het verbouwen van de woning meer bepaald:

1. de bestaande bijgebouwen, zijnde keuken, stalling, veranda en garage te hebben verbouwd tot n volwaardige leefruimte met geventileerde keuken

2. een garagepoort te hebben aangebracht in de voorgevel tot creatie van een nieuwe garage aan de straatzijde,

gelegen in woongebied conform het gewestplan van 30 mei 1978 zonder andere planologische voorschriften.

**Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 28 januari 2008, 13<sup>de</sup> kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:**

Verklaart de beklaagden elk schuldig  
aan de feiten zoals voor elk van hen hiervoor omschreven;

Veroordeelt de beklaagden elk tot een geldboete van € (100 franken, vermeerderd met 1990 opdecimen en aan de omrekeningskoers 40,3399 = ) 495,79 of een vervangende gevangenisstraf van 30 dagen, met gewoon uitstel voor een duur van 3 jaar.

Spreekt in hoefde van de beklaagden de verplichting uit om elk eenmaal een bedrag van € 25, met 45 opdecimen verhoogd, € 137,50 bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Legt aan de beklaagde bovendien een vergoeding op van € 29,30 (KB 27 april 2007);

Veroordeelt de beklaagden solidair tot de aan de zijde van het openbaar ministerie gevallen kosten begroot op € 109,34.

Beveelt de op vordering van het college van burgemeester en schepenen van tot het tot uitvoeren binnen 24 maanden  
vanaf huidig vonnis van het uitvoeren van bouw- en aanpassingswerken door het volgende: de totale bouwdiepte dient herleid te worden tot een stedenbouwkundige aanvaardbare en gangbare bouwdiepte van 20 meter door afbraak van 6 meter van het achtergebouw (zithoek) en het herplaatsen van de achterwand met schuifraam op een bouwdiepte van 20 meter;

Zegt voor recht dat op vordering van het college van burgemeester en schepenen door de veroordeelden hoofdelijk een dwangsom zal worden verbeurd van € 50 per dag vertraging in de nakoming dit bevel;

Beveelt dat voor het geval dat de vermelde herstelmaatregelen niet binnen de voormelde termijn werden uitgevoerd, de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur ambtshalve in de uitvoering van de herstelmaatregel zal kunnen voorzien overeenkomstig artikel 153 al. 1 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 11 februari 2008 door de beklaagden.
- 12 februari 2008 door het openbaar ministerie tegen beide beklaagden.

**Het hof hoorde op de openbare terechtzitting van 12 september 2008 in het Nederlands:**

de beklaagden in hun middelen van verdediging, bijgestaan door meester \_\_\_\_\_ voor meester \_\_\_\_\_, beiden advocaat aan de balie te \_\_\_\_\_.

het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van \_\_\_\_\_, substituut-procureur-generaal.

1. De beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Zij zijn ontvankelijk.

2. De strafvordering is niet vervallen door verjaring; uit de verklaring van de beklaagden blijkt dat de verbouwingen geschieden tot 30 november 2000. De verjaringstermijn nam een aanvang op deze datum; de verjaringstermijn werd regelmatig gestuit door een daad van onderzoek, namelijk het kantschrift van de procureur des Konings te Dendermonde van 18 mei 2005 (stuk 116). Sederdien zijn minder dan 5 jaren verstreken. Volledigheidshalve kan worden aangestipt dat de brief van 7 juli 2005 als stuitingsdaad vermeld in de oorspronkelijke dagvaarding niet als zodanig kan gelden, nu dit stuk geen handtekening bevat.

3. In de telastlegging dienen twee materiële vergissingen te worden rechtgezet waar in onderdeel 1 is vermeld "n volwaardige leefruimte met *gentegreerde* keuken" in plaats van "een volwaardige leefruimte met *geïntegreerde* keuken". Telkens hierna sprake is van onderdeel 1 van de telastlegging betreft het dit onderdeel van de telastlegging zoals nader omschreven in de dagvaarding en hier verbeterd.

4. Voor de uiteenzetting van de relevante feitelijke gegevens verwijst het hof naar de overwegingen in dit verband van de eerste rechter, die hier korthedshalve als uitdrukkelijk herhaald worden beschouwd.

5. De beklaagden roepen terecht in dat de behandeling van de zaak buitensporige vertraging heeft opgelopen, waardoor art.14.3, aanvang en C van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgemaakt te New-York op 19 december 1966 (B.S. 6 juli 1983) is geschonden en de redelijke termijn, bedoeld in art.6.1 van het

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 (B.S. 19 augustus 1955, err. B.S.19 juni 1961) is overschreden.

Deze verdragsbepalingen geven niet aan welke gevolgen het hof dient te verbinden aan deze vaststelling; inzonderheid bepalen de vermelde verdragen niet dat de sanctie het verval van de strafvordering zou zijn. Op grond van deze verdragsbepalingen alleen mag het hof de strafvordering wegens de vastgestelde overschrijding van de redelijke termijn niet onontvankelijk of vervallen verklaren. Gelet op het bepaalde in art.21 ter van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering kan het hof zich wel beperken tot het eenvoudig schuldigverklaren in de mate dat de telastleggingen bewezen zouden zijn.

Het wordt terecht niet aangevoerd dat door dit tijdsverloop de situatie wat betreft de bewijslevering voor de beklaagden nadelig werd beïnvloed.

De aard van de hierna bewezen verklaarde telastlegging, die rechtstreeks betrekking heeft op het handhaven van een goede ruimtelijke ordening brengt mede dat niettegenstaande het onverantwoord lang aanslepen van de zaak, niet alleen de vaststelling van de schuld nog noodzakelijk is, maar dat tevens een bestraffing maatschappelijk volkomen verantwoord blijft.

Bij het bepalen van de strafmaat zal het hof terdege rekening houden met het grote tijdsverloop tussen tijdstip van de feiten en dat van de bestraffing.

6. Onderdeel 2 van de telastlegging, dat het aanbrengen van een garagepoort aan de voorgevel betreft, is niet bewezen. De beklaagden bekwamen hiertoe een stedenbouwkundige vergunning van het college van burgemeester en schepenen van [naam] op 14 augustus 2000. Zelfs wanneer het standpunt van gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur juist zou zijn dat een aanvraag in 2003 van een regularisatievergunning, waarop deze garagepoort niet als bestaande toestand werd vermeld, zou meebrengen dat aan de vergunning van 14 augustus 2000 werd verzaakt, betekent dit niet dat ten tijde van de uitvoering van het werk de beklaagden niet over de vereiste vergunning beschikten.

7. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het hof is onderdeel 1 van de telastlegging lastens de beide beklaagden bewezen.

8.1. De beklaagden hebben wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht.

Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen hebben zij totaal ondergeschikt gemaakt aan hun persoonlijk belang.

Slechts een omvangrijker geldboete dan deze door de eerste rechter uitgesproken, meer bepaald een effectieve geldboete van € 400, te vermeerderen met de opdecimen, zou voor elke beklaagde daarom een passende bestraffing vormen, van aard de beklaagden te doen inzien dat zij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften ter zake dienen te houden. In het voordeel van de beklaagden houdt het hof rekening met hun blanco strafrechtelijk verleden.



Wegens de overschrijding van de redelijke termijn wordt de boete voor elke beklagde evenwel tot de helft herleid.

8.2. Het hof houdt bij de bestraffing tevens rekening met het feit dat de beklagden het misdrijf hebben gepleegd na 31 december 1994 en vóór 1 januari 2002. De toepassing van artikel 5 van het Decreet van 7 december 2001 (B.S. 28 december 2001) tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving, in werking getreden op 1 januari 2002, zou een beperkte verhoging van de straf meebrengen. Krachtens de regel van de niet retroactiviteit van de strengere strafwet, uitgedrukt in art.2, 2° lid van het Strafwetboek en art.15.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (B.S. 6 juli 1983) mag het hof deze bepalingen hier dan ook niet toepassen. De geldboete dient te worden vastgesteld overeenkomstig de mildere strafwet van toepassing op het tijdstip van de feiten. Zij dient wel te worden uitgedrukt in euro door verhoging van het bedrag met 1990 opdecimen, deling door 40,3399 (E.G. Verordening nr. van de Raad van 3 mei 1998 en de door de Raad in E.G. Verordening van 31 december 1998 vastgestelde omrekeningskoersen) en afronding op de tweede decimaal (art.5 E.G. Verordening nr. van de Raad van 17 juni 1997 en art.3 Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro).

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders dient te worden bepaald op € 25, te vermeerderen met 45 opdecimen tot € 137,50, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Dit geldt ook voor de vaste vergoeding van € 29,30, verschuldigd krachtens de artikelen 2 en 77 van het kb van 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

9. 1. Bij brief van 31 maart 2003 aan de procureur des Konings maakt de gemeentelijke stedenbouwkundig ambtenaar de vordering van het college van burgemeester en schepenen van de stad Aalst van 24 maart 2003 over waarin met toepassing van art. 149 § 1 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999, hierna genoemd DORO, het college de uitvoering van aanpassingswerken vordert. Meer bepaald vordert het college het herleiden van de totale bouwdiepte tot 20 meter door de afbraak van 6 meter van het achtergebouw (zithoek) en het herplaatsen van de achterwand met schuifraam op een bouwdiepte van 20 meter. (stukken 59 tot en met 64).

Bij brief van 28 maart 2003 aan de procureur des Konings vordert de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur als herstelmaatregel eveneens de uitvoering van aanpassingswerken, die evenwel iets verdergaand is; meer bepaald vordert de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur "de afbraak van de verbouwing van de bijgebouwen nl. de leefruimte (zithoek 8,20 m)" met de verwijdering van de vloerplaat en funderingen en het verwijderen van alle afbraakmateriaal van het terrein (stukken 85 tot en met 88).

9.2. De beklagden stippen aan dat de bestendige deputatie van de Provincieraad van \_\_\_\_\_ voor de verbouwwerken een regularisatievergunning heeft verleend op 4 juli 2002. Op beroep van de gemachtigde ambtenaar heeft de bevoegde minister op 31 januari 2003 de beslissing van de bestendige deputatie vernietigd en de bouwvergunning geweigerd. Tegen deze ministeriële beslissing hebben de beklagden annulatieberoep bij de Raad van State ingesteld. De Raad van State heeft nog geen uitspraak gedaan over dit beroep.

Ten onrechte vragen de beklagden dat het hof niet zou beslissen over de herstelmaatregelen vooraleer de Raad van State uitspraak zal hebben gedaan. Zij stellen dat het voor de hand ligt dat het annulatieberoep zal worden ingewilligd en dat de minister naderhand niet anders zal kunnen dan het beroep van de gemachtigde ambtenaar onontvankelijk verklaren. Dit alles brengt niet mee dat thans aan de wederrechtelijke toestand veroorzaakt door het misdrijf een einde zou zijn gesteld: de aanpassingswerken zijn niet uitgevoerd en er is geen regularisatie overeenkomstig een daartoe verleende niet geschorste stedenbouwkundige vergunning, zodat het hof over de gevorderde herstelmaatregel uitspraak kan doen zonder de beslissing van de Raad van State af te wachten.

Het overschrijden van de redelijke termijn op zich brengt niet mee dat niet langer herstelmaatregelen zouden kunnen worden opgelegd die een einde moeten stellen aan de door het misdrijf tot stand gebrachte toestand.

9.3. Zoals gevraagd door de beklagden wenst het hof gebruik te maken van de mogelijkheid door art.198 bis DORO gegeven om de herstellvordering van de gewestelijke stedenbouwkundig inspecteur en deze van het college, die nog niet voor eensluidend advies werden voorgelegd aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, alsnog voor eensluidend advies voor leggen.

#### **OP DEZE GRONDEN,**

#### **Het hof, rechtdoende op tegenspraak,**

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald en de niet strijdige artikelen aangehaald door de eerste rechter,  
162, 190, 194, 195, 210, 211 en 211bis Wetboek van Strafvordering,  
2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,  
1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003,  
28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993, artikel 23 van het KB van 19 december 2003 en artikel 1 van het KB van 31 oktober 2005,  
77 van het K.B. van 27 april 2007 genomen in uitvoering van de programmawet (II) van 27 december 2006,  
1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,  
24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

ontvangt de hogere beroepen en erover beslissend met leenparige stemmen,

verbetert de materiële vergissingen in onderdeel 1 van de telastlegging zoals vermeld onder 3,

spreekt de beklaagden vrij voor onderdeel 2 van de telastlegging,

veroordeelt de beklaagden ieder voor het misdrijf omschreven in onderdeel 1 van de telastlegging tot een geldboete van € ( 200, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 991,57 of een vervangende gevangenisstraf van 2 maanden,

legt de beklaagden elk de verplichting op een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimen, aldus telkens gebracht op € 137,50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders,

veroordeelt de beklaagden elk tot betaling van de vaste vergoeding van € 29,30,

beslist de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en deze van het college van burgemeester en schepenen van \_\_\_\_\_ voor eensluidend advies aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid voor te leggen; zegt dat hiertoe door de griffier een eensluidend afschrift van dit arrest, samen met een digitale versie ervan zo dit technisch mogelijk is, en van de beide herstellvorderingen (stukken 59 tot en met 64 en 85 tot en met 88) door middel van een aangetekend schrijven aan de raad zal worden overgemaakt,

veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de tot heden in beide aanleggen aan de zijde van het openbaar ministerie gevallen kosten; begroot deze kosten op € 114,54 in eerste aanleg en op € 100,16 in hoger beroep en stelt vast dat zij ondeelbaar werden veroorzaakt door de bewezen misdrijven,

stelt de zaak voor behandeling van de herstellvorderingen van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en van het college evenals de er op gemaakte vorderingen tot verbeurte van een dwangsom op de terechtzitting van donderdag 19 maart 2009 te 14 uur.

reserveert de beslissing over de verdere kosten.

Kosten:		
	Afschriften:	37,05
	Opstelrecht ber.bekl.:	30,00
	Dagvaarding:	24,00
		<hr/>
		91,05
	+ 10 % :	9,11
		<hr/>
	Totaal :€	100,16

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter \_\_\_\_\_, als voorzitter, en raadsheer \_\_\_\_\_ en plaatsvervangend raadsheer \_\_\_\_\_, en in openbare terechtzitting van 17 oktober 2008 uitgesproken door voorzitter \_\_\_\_\_, in aanwezigheid van \_\_\_\_\_, substituit-procureur-generaal, met bijstand van griffier \_\_\_\_\_.